

JUHILA- KRONIKKA

4/2025

Sisällys

Julkaisija: Kronos ry, Helsingin yliopiston historian opiskelijoiden ainejärjestö

Päätoimitus: Katarina Kobychева ja Kai Pesonen

Toimitus: Jonatan Hjelt, Matias Holm, Siiri Kallionpää, Milla Laamanen, Leon Miller, Salla Niemelä, Kekri Pihlström, Visa Sipilä ja Vilma Vares

Taitto: Katarina Kobychева

Kansi: Kai Pesonen

Kuvitus: The British Library's Collection on FlickrCommons, Leon Miller, Salla Niemelä

Paino: Picaset Oy

Pääkirjoitus: Vituttaa, väsyttää ja turhauttaa	4
Puheenjohtajan palsta	8
Vuosijuhlamestareiden tervehdys	10
Historian lehtien havinaa – Kronos ry 80 vuotta	14
Vieraskynä: Kaikui Turuust	18
Piirros: Juhlavuosi	22
Rakkauskirje Kronokselle	24
Esseeuutelo: Kesken jäävä lohdutus	26
Runoja	34
Kronoskooppi	38
Puuhapalsta	43

Vituttaa, väsyttää ja turhauttaa

Näitä tunteita minussa herätti ikävä uutinen HYY:n omaisuuden menettämisestä, ja erityisesti Uuden ylioppilastalon myynnistä. Suurin osa lukijoista on varmasti tietoisia, kuinka suuri merkitys Uudella oli järjestöme toiminnan kannalta, joten en tuhlaa aikaanne selittämällä, kuinka kiintyneeksi olen siihen tullut puolitoistavuotisen opiskelutaipaleeni aikana.

Päätökset, jotka Uuden menettämiseen johtivat, tehtiin noin 7–10 vuotta sitten, silloin, kun minä olin vasta peruskoulussa. Vaikka olisinkin fuksi-vuonna mennyt edarivaleihin ja saarnannut edustajistolle investointien hajauttamisesta ja liiallisen riskin välttämisestä, en olisi voinut tehdä asialle enää yhtään mitään.

Tiedon saamisen jälkeen vaivuin kieltämättä lievään masennus-/burnout-kierteeseen. Tuntui siltä, etten ole kuullut oikeasti merkittäviä hyviä uutisia

vuosiin, ja että maailma tulee päivä päivältä pahemmaksi. Inhimillisuus, kulttuuri ja myötätuntoisuus väistyvät vallitsevassa kapitalistisessa systeemissä rahan edestä. Olin jotenkin naiivisti ajatellut, että vaikka koko maailma on lamassa ja valmistun varmaan työttömäksi, voin ainakin olla opintojen aikana rauhassa rakastamani alan parissa.

Tämän kierteen aikana aloin haikailla sitä kymmenen vuoden takaista aikaa,

jolloin dominoefekti alkoi. Millaistakohan olisi olla yliopisto-opiskelija 2010-luvun loppupuolella, kun kaikki oli vielä hyvin (ja kaikki myös uskoivat siihen)? Ennen ruttoa ja sotaa ja lamaa, kun oranssi pelle Atlantin toisella puolen oli vielä pelle, jota kukaan ei ottanut tosissaan? Mielipiteeni aikakaudesta saattaa toki olla hyvin puolueellinen ja vaaleanpunaisten lasien värittämä, mutta silloin oli varmaan aika mukavaa. Siskoni on minua 9 vuotta vanhempi ja juuri oikean ikäinen tuona aikana, ja hänenkin mielestään opiskelijana oleminen oli silloin melko chilliä. Tuet olivat hyvät ja vähälläkin työmäärällä eli herroiksi, ja monet konkurssiin menneet klubit oli-

vat vielä täydessä loistossaan (RIP Heidi's ja BK). Muistan vieläpä sanoneeni hänelle, että olisin valmis tekemään maailman pahimman tyylikoksen (eli käyttämään galaksilegginssejä) joka päivä, jos voisin vain olla syntynyt kymmenen vuotta aikaisemmin.

Tiedostan, että menneisyydessä roikkumalla ei saa

mitään aikaan, paitsi negatiivisuuden kuopan kaivamista syvemmäksi. Aktiivinen toiminta on kuitenkin paljon vaikeampaa ja vaatii energiaa, joka on monella meistä muutenkin vähissä erityisesti nyt loppusyksystä (tai alkutalvesta siihen mennessä, kun luette tätä). HYY:n infopostauksista saa lukea kerta toisensa jälkeen, että opiskelijakulttuuri ei ole rakennuksissa ja tiloissa, vaan ihmisissä, mutta kyllä rakennusten menetys sattuu, ja saa sattua. "Vituttaa, väsyttää ja turhauttaa" ovat silti täysin oikeutettuja tunteita, joita niiden vähättely sanomalla vaikka, että "itsehän opiskelijat saivat tämän aikaan" tai "et olisi itse tehnyt parempaa päätöstä" tai edes "lopeta

valittaminen ja tee asialle jotain” ei poista.

Mitä tässä on nyt sitten tehtävissä? No, ei vielä mitään. Tässä vaiheessa odotamme infoa HYY:ltä siitä, miltä uudet tilamme ja niiden käytettävyyttä näyttävät ja katsomme sitten, miten se vaikuttaa Kronoksen toimintaan. Ensi vuoden hallitus (joka on lehden julkaisuajankohtana jo valittu, jippii!) saa harteilleen muuton sekä Uudesta Domus Gaudiumiin, että pois OH:lta, ja toimintamme mul- listukset sen seurauk- sena. Toivotan onnea ensi vuoden tuutoreil- le, jotka joutuvat to- dennäköisesti ensim- mäisten joukossa räpi- köimään uudessa tilan- varausjärjestelmässä yrittäen samalla suun- nitella fukseille unoh- tumatonta orientaatio- viikkoa.

Uuden menetyksen sureminen on täy- sin sallittua ja normaalia. Saa mennä portaikkoon laulamaan itku kurkussa Laulua Uudelle ja Rakastuin mä klus- teriin. Tämän jälkeen on vain hengi- tettävä syvään ja tulla mukaan raken- tamaan Uuden tilalle jotain uudem- paa.

Katarina Kobychewa

Tieto vallan alla

Turvallisuus, arkistot ja
avoimuus

“Arkistot suuntautuvat tulevaisuutta kohti. Niiden tehtävä toteutuu vasta, kun ne tehdään ajankohtaisiksi eli kun ne vastaavat niille esitettyihin kysymyksiin.”

(Boucher Marie- Pierre & Lemay Yvon 2010:
Des archives mises en scène par les artistes,
Documentation et bibliothèques vol. 56)

Osallistu tutkimukseen

Arkistot ja historian tutkimus digiaikana

- Miten digitoidut aineistot ovat muuttaneet tutkimustyötäsi?
- Millaisia mahdollisuuksia ja rajoituksia digitointi tuo tutkimukseen?
- Miten digitoitujen aineistojen saavutettavuus, kattavuus ja digitointia ohjaavat valinnat näkyvät tutkimuksessa?
- Millaiseksi näet historian tutkimuksen tulevaisuuden digiaikana?

Linkki kyselyyn:

KONEEN SÄÄTIÖ

HELSINGIN YLIOPISTO

Puheenjohtajan palsta

Aika kuluu huomaamatta ja nopeasti, kuin hiekka valuen läpi sormien. Päivistä ei meinaa saada otetta – loppu hämöttää jo horisontissa. Tehtävät to-do -listalla hupenevat päätähuu- maavaa vauhtia. Ajatukset pyörivät viimeisissä kerroissa. Viimeinen kokous, viimeinen puhe, viimeinen kerta tällä palstalla. Kenellekään ei liene epäselvää, että käsillä ovat viimeiset viikkoni puheenjohtajana.

Kun tämä Kronikka on julkaistu, on seuraajani ja vuoden 2026 hallitus jo valittu. Itse olen toivottavasti ansainnut kaktusvastaavuuden, joka on pikemminkin arvonimi entisille puheenjohtajille kuin varsinainen virka. Mäinnittakoon, että aion silti omistautua kaktusvastaavuudelle ja säännölliselle kastelurutiinille asianmukaisella vakavuudella, mikäli tämä virka minulle suodaan. Jos Vesigaten ja HYY:n kiinteistökauppojen kaltaisten vastoinkäymisten jälkeen joutuisimme vielä hautaamaan (onko Väinö III:n suruaika vielä edes päättynyt?) Väinö IV:n, jäisi minun toimijuuteeni Kronoksessa historiaan varsin epäonnisenä...

No, nämä Kronosta koetelleet kriisit ovat tietenkin olleet pitkälti minusta ja koko hallituksesta riippumattomia. Tietyllä tapaa tämä on aiheuttanut

suurta turhautumista ja jopa uskon murenemista sellaisiin tekijöihin, jotka väittävät puolustavansa opiskelijoiden etua. Alkuvuonna pöydällä oli Kronoksen opiskelijahuoneen tulevaisuus, josta taisteleminen alkoi jo vuonna 2024. Sitä seurasi keväällä niin kutsuttu Vesigate, jossa aivan yllättäen ja heikoin perustein määrättiin Kronokselle vuoden pituinen käyttökielto Humanistiklusterille. Vesigate on olennaisesti vaikeuttanut toimintaamme, mutta toisaalta ihailen sitä toimijoistamme löytyvää luovuutta ja sitkeyttä, joiden avulla kerho- ja juhlatoiminta on käyttökiellosta huolimatta pysynyt aktiivisena.

Omaan vuoteeni puheenjohtajana on mahtunut aivan kaikenlaista, mutta kuluneita kuukausia muistellessa mieleeni tulevat ne kaikista raskaimmat ja vaikeimmat tilanteet. Se lienee luonnollista, sillä ne hetket ovat vaatineet kaikista eniten henkisiä voimavaroja. Tämä vuosi ei ole missään nimessä ollut helppo. HYY:n kiinteistökauppojen varmistuminen ei ainakaan kuulunut niihin asioihin, joiden halusin tapahtuvan juuri oman puheenjohtajakauteni loppuviikoilla.

Tässä marraskuun pimeydessä, jossa tätä juttua kirjoitan, olen kuitenkin

jälleen tehnyt erään keskeisen havainnon. Tämä ilmiö näyttää toistuvan tilanteessa kuin tilanteessa, ja se auttaa jaksamaan lamaannuttavienkin vastoinkäymisten yli. Se ei näy pelkästään järjestötoiminnassa, HYY:n kiinteistökaupoissa tai Alina-salin raivokkaassa siivoamisessa sitsien jälkimainingeissa, vaan myös arkielämässämme ja virkamiesruotsin luennoilla. Olen huomannut, että kärsimys yhdistää ihmisiä odottamattomalla tavalla. En ollut varma, haluanko päättää viimeistä kirjoitustani puheenjohtajan palstalla tällaisiin tunnelmiin, mutta se tuntuu lähes välttämättömältä tässä ilmapiirissä. Valtava suru Uuden ylioppilastalon ja tulevaisuudessa opiskelijahuoneen (todennäköisestä) luopumisesta yhdistää meitä todistaen, kuinka tiivis yhteisömme on. Toisaalta suru ajaa meitä hakemaan tukea toisistamme ja keksimään ratkaisuja, joiden avulla tarinamme voi jatkua.

Vesigaten aikana häkellyin siitä tuesta ja ymmärryksestä, jota hallituksen ulkopuolisetkin kronoslaiset osoittivat minulle ja muille, jotka puolustivat Kronosta sanktioprosessissa. Jälkeenpäin kronoslaiset ovat jalostaneet tästä epäoikeudenmukaisesta ja koko jäsenistöä pöyristyttäneestä tapahtumasta jotakin hauskaa ja merkityksellistä, osan Kronoksen moninaista historiaa. Tästä esimerkkejä ovat Vesigatesta inspiroituneet laulut, haalarimerkit ja vitsit, joita viljellään jokapäiväi-

sessä puheessamme. Näin ollen minulla ei ole epäilystäkään siitä, etteikö yhteisömme selviäisi kuivin jaloin myös tulevasta vuodesta ja muutosta Uudelta ylioppilastalolta. Se tulee varmasti tekemään kipeää, mutta loppujen lopuksi toimintamme ydin pysyy ennallaan. Eli siis korvaamattomat jäsenemme.

Haluan kiittää kaikkia kronoslaisia nöyrästi. Te ja vanhan, 80-vuotiaan järjestöemme perinteiden ja historian vaaliminen on tehnyt tästä virasta pal-kitsevan. Kiitän luottamuksesta, joka minulle osoitettiin vaalikokouksessa joulukuussa 2024. Kiitän neuvoista ja tuesta matkan varrella. Mutta ennen kaikkea kiitos niille kronoslaisille, joiden panos ja omistautuminen pitävät tämän ainejärjestön pystyssä. Kiitos, että olen saanut työskennellä kanssanne. Kiitos kestämisestä.

Milla Laamanen

Puheenjohtaja lomailemassa (kohta pysyvästi)

Vuosijuhlamestareiden tervehdys

Mikäli kaikki menee suunnitellusti, saatte Kronikan painotuoreen juhlanumeron käsiinne Kronoksen paljon odotetun 80-vuotisjuhlan alussa. Luette lehteä ehkä Tenalji von Fersenin holvisalissa skumppalasit kädessä, ehkä väsynein silmin seuraavana päivänä kotona tai silliksellä, ehkä kuukausien päästä, kun vuosijuhlat ovat enää vain lämmin muisto. Itse kuitenkin kirjoitan tätä vuosijuhlamestareiden tervehdystä Kronikkaa varten kolme viikkoa ennen juhlia, viime tingassa kuten yleensä, sähköpostien ja kokouskutsujen lähettelyn välissä ja koko ajan tihenevien vujukiireiden ja velvollisuuksien ympäröimänä. Ajatus siitä hetkestä, kun vuosijuhlien alussa voi hengähtää, skoolata ja avata ohjelmalehtisen tai Kronikan, tuntuu vielä hyvin kaukaiselta.

Rakas historian ainejärjestömme Kronos ry on tosiaan saavuttanut arvokkaan 80 vuoden iän. Ikä on kunnioitettava etenkin humanistiselle ainejärjestölle, ja pyöreitä vuosia juhliitaan tietenkin asiaankuuluvalla arvokkuudella ja riehakkuudella. Allekirjoittaneella olikin viime vuoden vaalikouksessa kunnia tulla valituksi vuosijuhlamestarin tehtävään yhdessä Lu-

mi Ilvosen kanssa. Kirjoitan tämän kaiken meidän molempien puolesta.

Emme ehkä vuosi sitten vielä täysin käsittäneet, mihin ryhdyimme. 80-vuotiaan Kronoksen pyöreiden vuosien juhlallisuuksien järjestäminen on ollut mahdollisesti suurin ja aikaavievin yksittäinen projekti, jonka olen koko elämäni aikana ottanut hoitaakseni. Emme ole kuitenkaan katuneet yhtäkään työtuntia tai ajatelleet hetkeäkään, etteikö 80-vuotias Kronos olisi kaiken eteensä nähdyn vaivan arvoinen. Mitään ei myöskään onneksi tehdä yksin, vaan vuosijuhlatiimiimme käsiin voisi lähes luottaa henkensä. Taikauskoisesti en vielä näin ennen juhlia uskalla kiitellä vuolaasti kaikkia niitä, jotka sen todella ansaitsevat, mutta haluan sanoa, että päivä päivältä ihailen ja kunnioitan yhä enemmän kaikkia hallituslaisia, virkailijoita ja toimikuntalaisia, jotka ovat nämäkin juhlat mahdollistaneet.

Kaikki tietävät, ettei Kronoksen 80-v juhlayvuosi ole ollut helppo. Niin sanottu Vesigate, uutiset Uuden yliopilastalon myymisestä sekä opiskelijahuoneemme epävarma kohtalo on jo mainittu tässä samassa lehdessä, enkä

voi tai halua vähätellä näiden asioiden perustuksia järjestyttävää merkitystä Kronokselle ja sen opiskelijoille. Tilojen menetykseen ja muihin vastoinkäymisiin liittyvästä surusta, pelosta ja turhautumisesta saa ja pitää puhua. Heti koronavuosien jälkeen ylioppi-laaksi valmistuneena tiedän kuitenkin myös sen, kuinka uuvuttavaa voi olla, jos jokainen juhlapuheenvuoro käsittelee ainoastaan sitä, kuinka poikkeuksellisia ja vaikeita aikoja on eletty. Tarvitsemme ja ansaitsemme myös iloa ja juhlaa, ja pyöreiden vuosien täyttäminen tarjoaa juhlaan aihetta enemmän kuin tarpeeksi. Siksi halusin nyt pelkän suremisen sijaan kohdentaa huomion johonkin muuhun.

On ollut häkellyttävää, rohkaisevaa ja sydäntälämmittävää nähdä, kuinka valmiita kronoslaiset ovat näkemään vaivaa toistensa eteen. Viime vuoden Fuksikronikan pääkirjoituksessa pyrin kannustamaan ihmisiä muun muassa

ainejärjestötoiminnan pariin, ja kirjoitin, että jos haluamme yhteisön johon turvaututa, meidän täytyy itse olla mukana luomassa sitä. Tänä syksynä olen nähnyt kirkkaammin kuin koskaan ennen, etten todellakaan ole ainoa, joka näin ajattelee. En puhu ainoastaan Kronoksen hallituksesta tai vujutoimikunnasta, vaikka toki niistäkin, vaan kaikista teistä, jotka tulette paikalle, haluatte auttaa, teette yhdessä ja jatkatte iltaa. Olemme myös olleet loputtoman kiitollisia siitä yhteishumanismista, tuesta, avusta ja ystävyydestä, jota olemme saaneet Historicukselta, Fibulalta ja muilta ystäväjärjestöiltä – ilman edellämäinitäjä esimerkiksi näiden vuosijuhlien jatkot Humanistiklusterilla eivät olisi toteutuneet. Vaikka juhlayvuosi on heittänyt rattaisiimme kapuloita toistensa perään, olemme myös päässeet kerta toisensa jälkeen huomaamaan, ettemme ole yksin.

Vuosijuhlien alla olen huomannut ajattelevani paljon 80 vuoden takaisia ja aikaisia kronoslaisia. Kronos on perustettu nykyhetkestä katsottuna hyvin erinäköiseen maailmaan, heti sodan jälkeen vuonna 1945, mahdollisesti nuorten ihmisten toimesta, jotka ovat palanneet rintamalta kotiin ja kaikesta huolimatta kokeneet tällaisen opiskelijayhteisön olemassaolon tarpeeksi tärkeäksi, että sodan jälkeen seuraava päätös on ollut ryhtyä ainejärjestöaktiiviksi. Järjestömuisti on lyhyt ja opiskelijasukupolvet vaihtuvat nopeasti, mutta vuosi ja vuosikymmen toisensa jälkeen uudet ihmiset ovat valinneet toisensa ja päättäneet, että aktiivisen ja yhteisöllisen Kronos ry:n eteen tehty työ on sen arvoista. Se on yhä. 80 vuoden ajan ihmiset ovat koustaneet, tehneet tilinpäätöksiä, järjestäneet juhlia, sitsejä ja opintomat-

koja, puheenjohtaneet, kirjoittaneet Kronikkaan, siivonneet, viettäneet vappua ja kaataneet vuosijuhlilla kuohuvii-nejä alkumaljoihin ilman, että kukaan on siihen pakottanut tai kukaan on siitä maksanut. En epäile hetkeäkään, etteikö tulevienkin vuosi-

en ja vuosikymmenten aikana yhteisö-ämme koettaisi tarpeeksi monen ihmisen toimesta tarpeeksi tärkeäksi, että monet meistä pääsevät juhlistamaan myös satavuotiasta Kronosta.

Vuosijuhlamestaruus on ollut ja on edelleen valtava urakka ja valtava kunnia. Meillä on suuri ilo päästä juhlimaan Kronoksen 80-vuotista taivalta teidän kaikkien kanssa, vanhimmasta alumnista nuorimpaan fuksiin. Kiitos kaikesta ja etenkin kaudesta. Eläköön Kronos vielä vähintään toiset 80 vuotta!

Kekri Pihlström

PÄÄSYMAKSU

10 € aikuisille
5 € lapsille

Meillä käy museokortti

Kartanomuseo Helsingin Herttoniemessä on avoinna sunnuntaisin toukokuusta syyskuuhun kello 12.00-14.00.

Opastettu kierros, johon kuuluu myös puisto ja Knusbackan talonpoikaismuseo kello 14.00-15.00.

HERTTONIEMEN KARTANO

HERTONÄS GÅRD

Linnanrakentajantie 12 Helsinki info@hertonasgard.fi
www.hertonasgard.fi 040 152 6185

Historian lehtien havinaa – Kronos ry 80 vuotta

Kronos täyttää tänä vuonna 80 vuotta. Se olisi kunnioitettava ikä ihmisellekin, mutta ainejärjestöjen maailmassa tuo ikä on jo poikkeuksellinen. Sen enempää Helsingin yliopistossa kuin muuallakaan Suomessa ei juuri ole Kronosta vanhempia ainejärjestöjä. Kun Kronos alkuaan perustettiin, se oli tienraivaaja, joka näytti esimerkkiä muillekin oppiainekohtaisille järjestöille. Mutta miksi Kronos alun perin perustettiin, ja millaisia vaiheita sen 80-vuotiseen historiaan mahtuukaan? Entä miltä näyttää perinteikkään järjestön tulevaisuus?

Kronos perustetaan sodan jälkeen

Voi olla nykyisin vaikeaa kuvitella olosuhteet, joissa Kronos perustettiin. Syyslukukaudella 1945, jolloin Kronoksen perustamista alettiin suunnitella, sodan päättymisestä oli vasta puoli vuotta, ja Suomen tulevaisuus näytti edelleen epävarmalta. Siitä huolimatta opiskelijoiden mieliala vaikutti olleen korkealla. Ennen Kronoksen perustamista sekä aktiivisten että valmistuneiden historian opiskelijoiden tärkein järjestö oli edelleenkin toimiva Historiallinen Yhdistys, joka oli kuitenkin alkanut muuttua valmistuneiden yhteisöksi. Tämän vuoksi syntyi tarve Historiallisen Yhdistyksen opiskelija-jaostolle, joka perustettiin virallisesti Historiallisen Yhdistyksen kokoukses-

sa 2.II.1945 professori Eino Jutikkalan myötävaikutuksella. Uuden kerhon nimestä järjestettiin nimikilpailu, ja voittanut nimi ”Kronos” vahvistettiin pikkujouluissa 30.II.1945.

Niin hyvä kuin valittu nimi onkin, Kronos valittiin yhdistyksen nimeksi todennäköisesti virheellisin perustein. Nimellä ei todennäköisesti haettu kreikkalaisen mytologian titaani Kronosta (Κρόνος), vaan ajan henkilöitymää Khronosta (Χρόνος), jotka eivät ole sama henkilö. Yhden kirjaimen ero tosin aiheutti sekaannusta antiikin Kreikassakin, ja titaani Kronos kuvattiin usein ajan kulumista kuvaavien symbolien kanssa, joten ehkä asiavirhe ei ole niin vakava.

Ammatillisen identiteetin etsimisestä politisoitumiseen

Ennen ainejärjestöjen perustamista ylioppilaat olivat kuuluneet lähinnä osakuntiin. Sotien jälkeen yhä useampi nuori suuntasi yliopisto-opintoihin, minkä pelättiin johtavan akateemisten tutkintojen inflaatioon. Osakuntia kritisoitiin tuolloin siitä, etteivät ne kehittäneet opiskelijoiden ammatillista identiteettiä, joten kysyntää uudentyyppisille yhteisölle alkoi ilmetä. Sotien jälkeiset vuosikymmenet olivatkin ainejärjestöjen perustamisten kulta-aikaa. Varhaisvuosien Kronos oli muiden vastaavien järjestöjen tapaan korostuneen ammatillinen, tapaamisissa oli paljon esitelmää ja yhdistys keräsi esi-

merkiksi oppimateriaaleja, joista oli jatkuva pula. Juhlatoimintaakin kehitettiin, ja kevätjuhla on säilynyt osana Kronoksen toimintaa lähes katkeamattomasti alusta asti.

Kronoksen itsenäistyminen Historiallisesta Yhdistyksestä 1952 ei vielä tuonut mukanaan suurta muutosta. Suurempi käänne tapahtui 1960- ja 1970-lukujen taitteessa, jolloin Kronoksen toiminta alkoi puoluepolitisoitua. Silloin uusi opiskelijasukupolvi alkoi kyseenalaista yliopistolla vallinneita porvarillisia ja isänmaallisia arvoja. Vuosi 1968 muistetaan opiskelijamellakoista ja meillä ennen kaikkea Vanhan valtauksista, johon Kronos suhtautui kannanotossaan vielä varovaisen

neutraalisti, mutta 1970-luvun puolella luokkataisteluretoriikka saavutti Kronoksenkin. Kronikka perustettiin samalla poliittisesti myrskyisällä vuosikymmenellä, ja alkuun siinä julkaisutavat jutut piti hyväksyä hallituksen kokouksessa. Osa opiskelijoista koki Kronoksen liian punaiseksi, ja nähtiinpäähän 1970-luvulla sellainenkin kokeilu kuin Historian laitoksen porvarit (Hilapo).

Ilonpidon aikaa ja toiminnan muutos

Taistolaisuus menetti merkitystään yhteiskunnassa 1980-luvulle tultaessa, ja vasemmistolaisuus sai väistyä epäpoliittisuuden tieltä Kronoksessakin. 1970- ja 1980-lukujen taitteessa sai alkunsa Wapaa näyttämö -teatteriryhmä, ja kiinnostusta näyttelemiseen ilmensi myös 1984 julkaistu Kronoksen The Heimola Story -elokuva, jossa edellisvuosikymmenen politikoinnille jo irvailtiin. Monet 1980- ja 1990-lukujen Kronos-aktiivit ovat kuvanneet vuosikymmeniä bileiden ja ilonpidon ajaksi. Vuoteen 1990 tosin mahtui yliopiston hallinnon uudistamista vaati-

va hallintorakennuksen valtaus, johon tiettävästi myös kronoslaisia osallistui. 1990-luvun lama synkisti opiskelijoiden tunnelmia jonkin verran, mutta kaikesta päätellen Kronoksen toimintaan vaikutus ei ollut suuri.

Vuosituhanen vaihteessa Kronos omaksui uusia perinteitä. Esimerkiksi haalarit tulivat käyttöön pitkällisen keskustelun jälkeen juuri tuolloin. Samoihin aikoihin historian laitos muutti Heimolasta nykyisiin tiloihinsa Topeliaan. Pöytäjuhlien järjestäminen ja oman laulukirjan kokoaminen olivat kädenojennus osakuntien suuntaan, sillä varhaisvaiheen Kronos ei olisi ammatillisen luonteensa vuoksi, ja puna-Kronos luokkataisteluhengen takia, voinut kuvitellakaan hankkivansa laulukirjaa. Kun Kronoksen perustamisesta tuli 2005 kuluneeksi 60 vuotta, järjestettiin ensimmäistä kertaa nyky-muotoiset vuosijuhlat. Merkkivuoden kunniaksi julkaistiin myös Teemu Ojanteen toimittama Kronoksen historiikki "Historian tekijöitä – Kronos ry 60 vuotta."

Opintomatkoja järjestettiin 2000-luvulla edelleen säännöllisesti, kohteiden

ollessa muun muassa Wien, Praha ja Istanbul, mutta keväälle 2020 kaavailtu Odessan matka ei sattuneista syistä koskaan toteutunut. 2010-luku toi Kronoksen toimintaan uusia muotoja joidenkin vanhempien jäädessä unhoon. Kronoksen ruotsinkielinen sisarjärjestö Historicus antoi Kronokselle vuosijuhlahaljaksi kaktuksen, ja väistyvä puheenjohtaja on ollut vaalikokouksessa tapana valita seuraavan vuoden kaktusvastaavaksi. Kaktukset eivät kuitenkaan ole olleet erityisen pitkäikäisiä, ja edesmenneelle kaktukselle on järjestetty juhlavat hautajaiset. Vuosi 2016 tuotti useamman uuden sitsilaulun, kun eräs punahaalainen opiskelija lorautti "kultaisen suihkun" Uuden ylioppilastalon parvekkeelta Kronoksen tapahtumassa ja Kronos sai käyttökiellon kyseisiin tiloihin.

Menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus

Saavuvin yliopistolle lukemaan historiaa syksyllä 2022. Viime vuosien suuren vedenjakajana toimii edelleen koronapandemia, ja monet vanhemmat Kronos-aktiivit puhuvat ajasta ennen koronaa ja koronan jälkeen, ikään kuin kyseessä olisi uusi ajanlasku. Vuodet 2020–2022 opinnot olivat pitkälti etänä, eikä Kronoksellakaan ollut paljon toimintaa. Kokoontumisrajoitukset väistyivät lukuvuonna 2022–2023, jolloin toiminta saatettiin käynnistää

uudelleen puhtaalta pöydältä. Hallitukseen ja virkailijoiksi valittiin paljon uusia kasvoja, ja vaikka olenkin tuolloin ensimmäistä kertaa Kronos-virkkaan valittuna jäävi sanomaan, Kronoksen toiminta silminnähden piristyi uusien toimijoiden myötä. Konkreettisenä uudistuksena mainittakoon pysyvä juhlatuimikunta, joka on mahdollistanut paremmin taakanjaon bileiden ja sitsien järjestämisessä.

Nyt 80 vuotta täyttävän Kronoksen tulevaisuus näyttää kaksijakoiselta. Ylioppilaskunta on pitkään ollut vaikeuksissa, ja ylioppilastalojen myyminen tulee aiheuttamaan ensi vuonna väistämättä tilakriisin. Topelian opiskelijahuonekin joudutaan ennen pitkää tyhjentämään laitoksen muuton seurauksena. 2020-luku on ollut monella tapaa päällekkäisten kriisien aikaa. Kaikesta huolimatta olen edelleen toiveikas tulevaisuuden suhteen. Vaikeina aikoina yhteisöt kantavat. Sellaiset kuin Kronos. Vaikka ajat näyttäisivät juuri nyt toivottomilta, on syytä muistaa, että vaikeammastakin on selvitty. Täytyy muistaa, että Kronos perustettiin sodan päätyttyä syksyllä 1945. Jos saisin tuoda jotain tuosta ajasta tähän päivään, toisin sen eteenpäin katsovan mentaliteetin, sillä merkkivuodet eivät ole vain menneisyyden muistelua varten. On katsottava myös tulevaan.

Jonatan Hjelt

Kaikui Turuust

Otin yhteyttä Pauli Siréniin Kronoksesta 8. syyskuuta pyytääkseni häneltä vieraskynäkirjoitusta Kritiikki-lehteen, kun kolmannen numeron teemana oli Saturnus eli Kronos antamatta mitään erityisempää aihetta, josta kirjoittaa. Tarkoitukseni oli ylläpitää välejä toiseksi parhaimpaan historian ainejärjestöön, Kronokseen. ja onnistuin tässä, sillä krtiikkiläiset pitivät Paulin kirjoituksesta. Siihen hän oli kerännyt erilaisia kronareita [toim.huom. kronoslaisia] koskettaneita, tavalla tai toisella hauskoja tarinoita, ja olen kerännyt vastapalveluksena samalla tavalla tarinoita Kritiikistä ja Turun yliopistolta:

Lenin-taulu

Jaamme ainejärjestömme tilan eli toimiston suomen kielen opiskelijoitten ainejärjestö Kanta ry:n kanssa. Tämän toimiston seinää koristi vuosien ajan muutosta huolimatta Lenin-tili, jota oli vielä tuunattu vuosien saatoissa esimerkiksi irtosilmillä hassun näköiseksi ja viimeisimpänä kissapojaksi. Kuitenkin

vuoden 2022 syksyllä puolalainen vaihto-opiskelija oli tästä loukkaantunut, ja kantalaiset, joita ei välttämättä historia niinkään kiinnosta, vaativat taulun poistamista. Se oli ilmeisesti muutenkin ärsyttänyt kantalaisia pidemmän aikaa ja erään kantalaisen mukaan ”odotimme kunnes Kritiikin hallituksessa ei enää ole [erästä vanhempaa kritiikkiläistä, jolla vahvat mielipiteet]”. Pian kävinkin ilmi, että Lenin-tilin yhteys venäläiseen impe-

rialismiin ei välttämättä ollutkaan syytä taulun poistamiselle, vaan pikemminkin se, että Kanta oli saanut suomalais-ugrilaisten kielten opiskelijoilta lahjaksi taulun, jossa näiden järjestöjen maskotit istuvat baarissa juomassa Unicumia.

Lenin-tili on nyt säilössä toimiston ”keittiössä”, ja se otetaan esille yleensä eri bileiden jälkeisillä kritiikin toimistojakkoilla. Tili pitäisi palauttaa aina takaisin varastoon, koska ”näin on vaan päätetty”, mutta sattuneesta syystä tämä ei aina toteudu, eivätkä kantalaiset ole tästä edes erityisemmin loukkaantuneet. Kiista Lenin-tilusta

on jäänyt elämään, vaikka yhä harvempi kritiikin aktiivi oli edes aloittanut opintonsa syksyllä 2022. Kun Kritiikin ja Kannan hallitukset eivät keskustele toistensa kanssa, nostaa jommankumman pilailu tai sellaiseksi ymmärretty Kritiikissä yhä Lenin-tilin pintaan: ”Ensin veivät Lenin-tilin ja nyt tämä.” En tiedä kuulostaako tämä ulkopuolisesta näkökulmasta millään tavalla järkevältä, kun kyseessä on kuitenkin vain tili. :D

Tapaus Educarium: peruskoulu ja lukio keskelle kampusta

Turun yliopisto, kuten muutkin yliopistot, vaikuttaa olevan rahallisissa vaikeuksissa, ja yliopiston herrat, joihin kuuluu HY:ssäkin rakastettu (nytkin ex-)rehtori Jukka Kola, julkaisivat tilaohjelman viime vuoden keuhällä. Tämän tarkoituksena oli tehostaa yliopistojen tilojen käyttöä, jotka olivat ”etätyön yleistyessä vajaakäytössä.” Tämä tarkoitti käytännössä Varissuolla sijaitsevan normaalikoulun muuttamista kasvatustieteilijöiden rakennus Educariumiin, eli peruskoulua ja lukiota keskelle kampusta.

Educariumissa on Turun ehkä toiseksi isoin Unica, Macciavelli, (sic!) pienempi paremman kansan Piccu Maccia ja kasvatusta ja yhteiskuntatieteellisten tiedekuntien kirjasto. Kirjastossa on paljon opiskelutiloja ja Macciavellin jonot yltyvät päivittäin rakennuksen päästä toiseen. Kirjastossa aiemmin opiskelleet olisivat joutuneet siirtymään Calonian eli oikeiden kirjastoon tai Arcanumin eli meidän humanistien kirjastoon, jossa istumatilaa ei nytkään ole riittävästi. Lisäksi tämä herätti erittäin tärkeän kysymyksen siitä, mitä tapahtuisi vappuboolitukseksi, jonne lukiolaiset olisivat voineet tulla juomaan viinamme. Norssi sijaitsee nyt ja silloin noin viiden kilometrin päässä Varissuolla, ilmeisesti huonokuntoisessa rakennuksessa. Turun kaupungin viisaat päättäjät ovat päättäneet keskittää kaupungin lukiot keskustaan, ja Norssi yliopiston alaisena lukiona on Turun viimeinen lähiöluukio, millä on varmasti ollut myönteinen vaikutus kaupungin huonomaineisuutena pidettyyn lähiöön.

Lisäksi rakennuksesta oli juuri muutama vuosi aiemmin poistettu käsitöiden luokat, jotka olisi pitänyt rakentaa uudestaan.

delleen. Rakennusta olisi pitänyt muutenkin remontoida mittavasti, ja alusta lähtien heräsi kysymyksiä siitä, toisiko norssin muutto Educariumiin edes säästöjä. Toinen lukunsa on yliopiston johdon suhtautuminen edellä mainittuihin huoliin, joka tiivistyi erään johdon edustajan kommenttiin: ”Jos tämä häiritsee niin paljon, on ehkä parempi ryhtyä rekkakuskiksi.” Norssia ei kuitenkaan muutettu Educariumiin tai minnekään kampukselle, vaan se jäi Varissuolle. Yliopiston johto päätyi siihen lopputulokseen, ettei sen vaatimien investointien jälkeen säästettäisikään rahaa. Säästöpainetta on yhä olemassa, joten yliopiston johto todennäköisesti yhä kokeilee keinoja opiskelijoiden kiusaamiseksi.

Walpon syöminen

Jokavuotisessa Yö-talo B:n toisen kerroksen järjestöjen yhteisessä Neighbours from Hell -tapahtumassa järjestönaapureiden jäsenet pääsivät toistensa toimistoille, ja tekivät vuoden ylijääneistä viinoistaan ynnä muista juomista boolit. Vuonna 2023 silloinen fuksi, juuri valittu tuleva taloudenhoitaja ja nykyinen Kritiikki-lehden pää-

toimittaja, sai hieman kyllästytneenä ja boolia juoneena älynväläyksen maistaa kilpailijajärjestömme (poliittisen historian ja valtio-opin opiskelijoiden) P-klubin järjestölehteä Walpoa. Me vanhemmat opiskelijat pelkäsimme järjestöjenvälisen selkkauksen syntymistä, mutta seuraavana vuonna klubilaiset ottivat Walpon syömisen innolla vastaan ja lehden kirjoittajat pyysivät kritiikkiläisiä syömään juuri heidän kirjoittamansa jutun.

Byrokratian riemuvoitto: vääntö järjestölaulusta

Kritiikin järjestölauluksi oli vakiintunut vuosien varrella Attilan kevät-huumaus, joka oli väkivaltaisen sanoituksensa ja ehkä vaikean laulettavuutensa vuoksi jäämässä pois käytöstä vuonna 2021. Laulusta väännettiin ainakin kahdessa iltakoulussa ja syyskokouksessa, sekä tietysti epämuodollisemmin Kritiikin toimistolla. Asian virallinen käsittely alkoi vuoden 2022 syyskokouksessa, jossa oikeastaan keskusteltiin ja lopulta äänestettiin vain siitä, tuleeko asiaa edes käsitellä syyskokouksessa vai ei. Attila jakoi Kritiikin aktiivit karkeasti kolmeen leiriin, joista ensimmäisen mielestä laulu oli säilytettävä muuttamatta sanoituksia, toinen kannatti kolmannen säkeen ”Raiskaus ja ryöstöt on hällä mielessään” raiskaus-sanan muuttamista ”hävitykseksi” ja kolmas järjestölaulun

muuttamista kokonaan. Ensimmäistä vaihtoehtoa kannattivat silloiset Kritiikin vanhimmat patut, ja toista kannatti akateemiselta iältään epämääräisempi joukko. Kolmatta taas kannattivat erityisesti nuoremmat, jotka eivät olleet edes välttämättä kuulleet Attilaa – sitä ei enää laulettu missään.

Lopulta järjestettiin Kritiikkiviisut, jossa jäsenet saivat ehdottaa lauluja järjestölauluksi, ja nämä koelaulettiin Proffan kellarin kabinetissa. Tämän perusteella paikalla olleet äänestivät mielestään parhaan, ja viisujen voittaja oli Punakaartin marssiin sovitettu Viittakansan marssi. Tämä tietysti vaati vielä koko jäsenistön siunauksen, jonka se sai vuoden 2024 syyskokouksessa. Koko prosessi kesti siis kaksi vuotta, ja kritiikkiläiset pitävät ehkä syystäkin järjestöään usein byrokratiaa ja pilkunviilausta rakastavana, mistä järjestölauluvääntö on ehkä paras esimerkki; onko millään muulla ainejärjestöllä virallisesti päätettyä järjestölaulua?

Toivotan Kritiikin puolesta kaikkea hyvää Kronokselle ja osanottomme Uuden menettämistä eläkeläisille.

Leon Miller

Kritiikki ry:n ISHA-vastaava,
ISHA Turun varapuheenjohtaja

Kronos

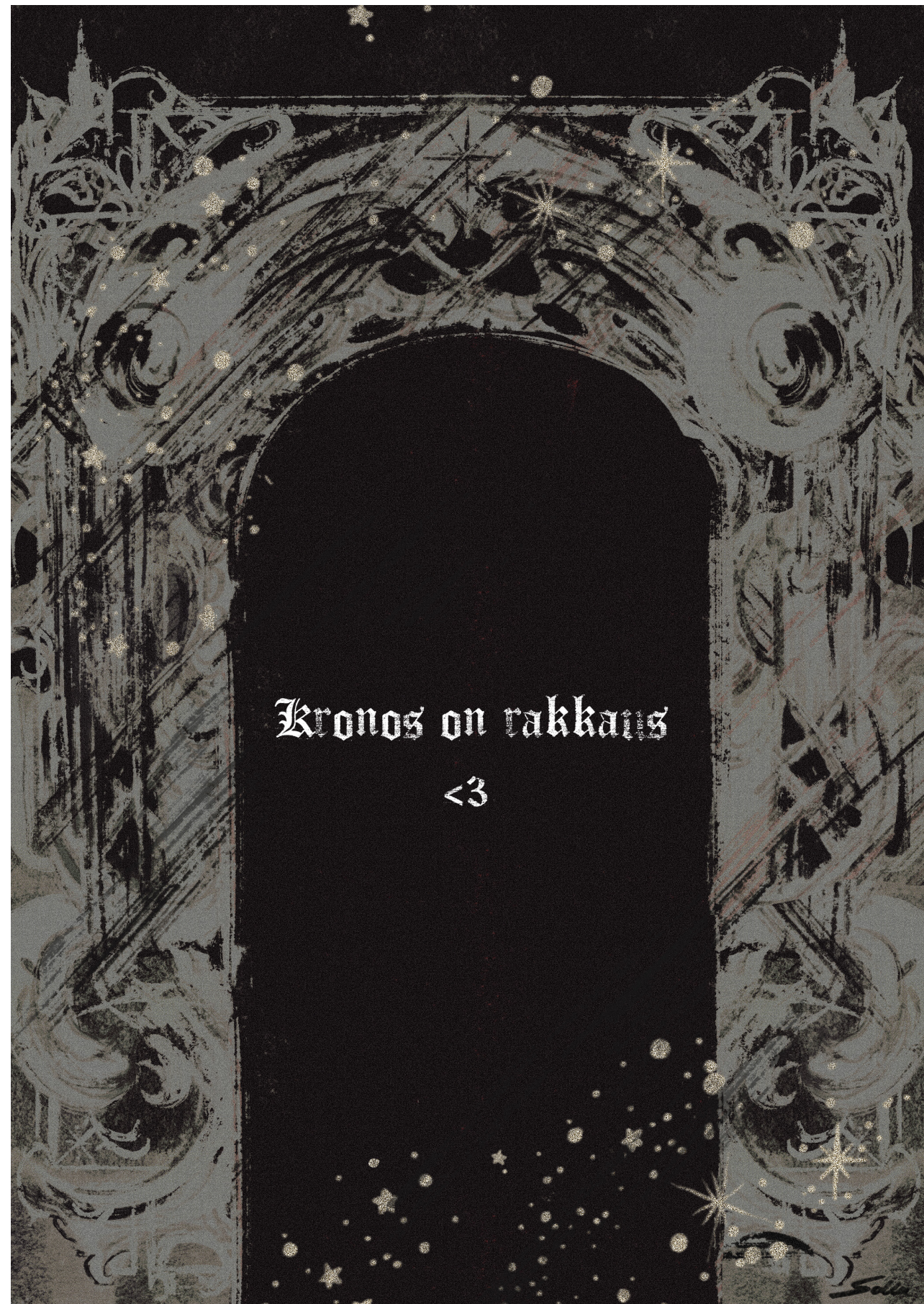

Jos ennen koskaan näkisi merta,
niih löppöön asti mä aina oon sin

Onnea

Kronos on rakkaus

<3

Rakkauskirje Kronokselle

Pidän itseäni erittäin tunteellisenä ihmisenä, mutta kaikista vahvimpia tunteitani en useinkaan osaa pukea sanoiksi – en ainakaan puhumalla. Kiitollisuuteni, arvostukseni ja rakkauteni Sinua, Kronos ry:tä, kohtaan on kuitenkin asia, josta haluan puhua ja kirjoittaa myös muille.

Vaikka välitän paljon ainejärjestöstäni, – meidän kaikkien ainejärjestöstä – minun on joskus vaikea pukea tätä sanoiksi. Kun pysähdyn kuitenkin miettimään Kronoksen merkitystä niin itselleni kuin toisille, sen merkitys opiskeluaikanani saa minut hiljaiseksi. Toimin tällä hetkellä kolmatta vuotani aktiivina järjestön toiminnassa ja toista vuotta sen hallituksessa, joiden aikana minulla on ollut kunnia toimia neljässä eri virassa. Ainejärjestöaktiivina Kronos on yksi osa arkeani, mutta se merkitsee minulle myös paljon enemmän. Haluan muistaa tämän, kun juhlin Sinua, 80-vuotiaasta Kronos ry:tä, lähes 200 ihmisen kanssa.

Olen tehnyt hyvin epätavallisia ja toisinaan odottamattomia asioita puolestasi. Olen leiponut satoja keksejä, kymmeniä brownieita ja muffinsseja sekä muutamia kakkujakin – yhden näistä kaktuksen hautajaisiin. Samoisissa hautajaisissa olen soittanut pasuunaa, vaikka en muuten ole koskenut soittimeeni muutamiin vuosiin. Olen

puolustanut Jane Austenia kirjakerhossa. Olen kirjoittanut koko ainejärjestölle Kronikkaan siitä, mitä Taylor Swiftin biisejä pidän sopivimpina kuvaamaan fuksivuotta Kronoksessa. Olen käynyt Malmgårdin kartanossa historian henkilökunnan kanssa. Olen ostanut ja antanut nimissäsi Gambinaa lahjaksi järjestöltä toiselle, vaikka en ole koskaan itse juonut alkoholia. Olen itkien avautunut huolistani, murheistani, suruistani ja iloistani UniCafessa.

Nämä asiat eivät ole ehkä perinteisimpiä asioita, joita ulkopuoliset liittävät opiskelijatoimintaan, kuten oksennuksen jynssääminen pois Alina-salin lattiasta. Ne kertovat kuitenkin sitä, miten monilla tavoilla Kronoksen toimintaan voi osallistua. Olenkin saanut kokea oloni hyväksytyksi luonasi. Olen myös oppinut toisilta todella paljon – heidän elämästään, kiinnostuksen kohteistaan historiassa ja haaveistaan. Olen iloinnut heidän puolestaan ja surrut heidän kanssaan pettymyksiä,

ja he ovat tehneet saman minulle. Nimissäsi toimiessani myös uskoni siihen, että asioita voi todella muuttaa ja oikeudenmukaisuutta lisätä, on vahvistunut. Kronoksen toiminnassa olen nähnyt tämän monta kertaa käytännössä.

Olen saanut Sinulta niin rohkeutta, ystäviä, yhteisön kuin luottamusta itseni. Kun muutin pienenä 18-vuotiaana fuksina yksin tuntemattomaan kaupunkiin, löysin ensimmäiset uudet ystäväni joukostasi. Myönnän hieman nolostuneena, että selasin jo etukäteen ihailen Kronoksen Instagramia – siellä näin yhteisön, jonka osana olemista aloin odottaa innolla. Luotasi olenkin löytänyt ihmisiä, jotka jakavat intohimoni historian opiskeluun ja tutkimiseen sekä menneisyyden maailmojen ymmärtämiseen. Nämä ihmiset ymmärtävät sen, miten paljon voikaan innostua vanhasta paperista – puhumattakaan siitä, kun sanoista koukeroisella (mutta kauniilla) käsialalla saa toivottomalta tuntuvan yrittämisen jälkeen viimeinkin selvää. Itseäni ymmärtävien ja saman intohimon jakavien ihmisten löytäminen on ollut yksi arvokkaimmista asioista, joita olet minulle antanut.

En varmastikaan ole ainoa, joka kokee näin Kronosta kohtaan. Kymmenet alumnit ovat odottaneet innolla Kronoksen 80-vuotisvuosijuhlia ja useamat olisivat tulleet paikalle, jos lippuja

olisi ollut mahdollista myydä enemmän. Myös nykyinen jäsenistö on odottanut juhlia innolla ja valmistellut niitä suurella vaivannäöllä. Kiitän tästä sydämellisesti kaikkia, jotka ovat osallistuneet juhlien järjestämiseen!

Jokainen opiskelija-aktiivi tietää, ettei toiminnan pyörittäminen ole itsensänselvyys, vaan se vaatii tietoista omistautumista ja halua jatkaa toimintaa. Toiminta vaatii yhteistyötä, epäitsekkyyttä ja halua toimia itseään suuremman yhteisen hyvän puolesta. Suuri osa töistä tehdään kulis-seissa, jolloin itse työ tai sen lopputulos ei välttämättä saa kiitosta toisilta. Työn tekemättä jättäminen osoittaa kuitenkin viime kädessä, miten merkityksellisestä työstä opiskelijoiden hyvinvoinnille ja Kronoksen kulttuurin ylläpitämiselle on kyse. Kiitänkin myös kaikkia minua edeltäneitä, minun kanssani toimineita ja tulevaisuuden Kronoksen aktiiveja, jotka pitävät Sinusta huolen ja varmistavat, että tarinasi jatkuu.

En pidä tyhjästä sanoista ja kohteliaisuuksista, vaan haluan, että sanotuilla sanoilla on aina merkitys. Siispä en puhu (tai kirjoita) kevyesti, kun puhun rakkaudestani Sinua, ainejärjestöäni kohtaan. Kuten järjestössä tunnettu sanonta kuuluu: ”Kronos on rakkaus”.

Vilma Vares

Kesken jäävä lohdutus

Vuoden kiertäminen oli ehtinyt suvantovaiheeseensa, ja taivaalta heleänä laskeutuva lumi oli yli viikon ajan saattanut talven lipumista syksyn ruskan päälle. Unisin tanssiliikkein lentelevät hiutalet olivat kattaneet kaupungin jo ohueeseen peitteeseen, ja kuutisen pakkasasteen tienoilla kipristyvä lämpötila patistanut muut kuin kaikkein kuumaverisimmät pynttäytymään paksuihin talviturkiksiinsa. Pidentyneet päivät alkoivat samalla kontrastoida mitä kiinnostavimmalla tavalla kaupungin empiretyylin arvokkaasti patinoitunutta yleisilmettä, aivan kuin yhä syvemmin lankeava syksyinen pimeys olisi piilottamisen sijaan vain syventänyt rakennusten hillityä värikylläisyyttä, säädyttömästi paljastaen niiden profiilista jotain päivänvalolta sallattuja psykologisia merkityksiä.

Iltapäivän auringon kuitenkin kelluessa yhä taivaalla alkoi mieleni tehdä äkillisesti kurkun kostuketta. Nakka-sin pikimiten niskaani nuhjuisen hatun, kaulaliinan sekä trenssitakin laukun kera ja ahtautuin pienestä kirjaka-sojen täyteisestä studiostani asuntolarakennuksen puiselle käytävälle, missä vielä hätäisesti tunnustelin laukkuani varmistuakseni, etten ollut unohtanut muistiinpanovälineitäni sekä neljäsoittain luettua runokirjaa.

Pidin majaani tähän aikaan eräässä kaupunkikeskustan laidalla sijainneessa vanhassa kerrostalossa, joka oli kuuluisa eräänlaisen epämuodollisen taiteilijayhteisön asuntolana. Rakennuksen ominaisluonne ei, sähkötyöt pois lukien, ollut muuttunut 1800-luvun puolivälistä käytännössä mitenkään, ja samat tervan käryiset lankut sekä seiniltä epäsiististi hapsottavat

tapetit olivat luultavimmin olleet niillä paikoillaan jo alkaen niistä ammoisista ajoista, jolloin rakennus alkujaan oli kyhätty pystyyn. Talon seinien sisään pesiytyneen taideyhteisön mahdollisti puolestaan paikan omistanut vanha juutalainen liikemies, joka syystä tai toisesta vuokrasi huoneita erittäin huokeaan hintaan juurikin bohemistyyppisille asukkaille. Kukaan ei tarkalleen tiennyt mistä näin liike- ja kotielämässään tyypillisesti ankaraksi tiedetyn miehen taloudellisesti leväperäinen vuokraisännöisyys juonsi juurensa; kenties ukko oli vanhan ja varakkaan miehen asemassaan tyytyväinen, kun sai tällä tavoin epäsuorasti toimia roomalaisena patronuksena nuorille lupaaville haaveilijoille, jollainen hän joidenkin mukaan oli itsekin ollut omana aikanaan. Mutta tiedäpä näistä.

Tällä kerralla asuntolan käytävältä ei löytynyt kanssa-asukkeja, joiden kanssa jäädä suusta kiinni – sammuneitakin oli tällä kerralla vain puoliksi avatulle kotiovelleen jo aamuvaihain romahtanut muotoilija. Olin tästä kuitenkin oikeastaan vain tyytyväinen, sillä halajin näin raikkaana syystalven päivänä ehtiä vielä nauttimaan viimeisistä kitsaista säteistä, joita korkeimpien kattojen taakse jo piiloon luikkiva aurinko vielä soi. Ulos päästyäni valitsi ympärilläni kadulla verrattain hiljaisuus, vain muutaman yksittäisen hevostähtäyksen jolkotellessa tiellä. Kans-

sajalankulkijat hytisivät kanssani hiljaa paksuihin mekkoihin ja takkeihinsa piiloutuneina, useimmilla päässään lämpötilaan sopivat talvilakit, kun taas muutamat herrasmiehet ja dandyt – tarkkaan tyylihalintaansa uppoinen – iskaisi takertuen – pitäytyivät yhä silintereissään. Vilkaisin tällöin kelloa ja aloin pikaisesti polkea liikkeelle kohti suosikkikahvilaani, reippaan kävelytahdin lomassa anturoiden kaupungin valkean tyyntä sykkettä.

Taivallettuani ohi lukemattomien valkoiseen puettujen puistojen ja talorivistöjen, aloin vihdoinkin saavuttaa tavoittelemiani kahvilaa, jonka suurista ikkunoista säteili kultainen hehku keskelle myöhäisen iltapäivän harmaaksi hämärtynyttä katuja. Pakkanen oli lyhyen patikoinnin aikana ehtinyt salakavalasti hieman kiristyä, jolloin kasvoni tuntuivat kahvilan lempeän kosteaan lämpöön pöllähdettyäni sulavan hetkellisesti kuin kuuma steariini. Muutta mutkitta aloin hakea istumapaikkaa kahvilan ikkunoiden viereisiltä pikkupöydiltä. – Pahas, suosikkipöytäni oli varattu, eli se siinä ison viherkasvin vieressä, jonka kulmassa läheisen lyhtypylvään valo ei sohausut niin suoraan silmiin! Noh, elämä on täynnä vastoinkäymisiä.

Istahdettuani aloin kaivaa vihkoja ja runokirjaani esille, luoden samalla nopean silmäyksen ympäröivään kahvilaan, jonka värimaailmaa hallitseva

kulta sekä syvän tumma puupanelointi kiilsivät koristeellisten lamppujen hehkusta. Tiskillä vitriinin takana seisoi tyyppilliseen tapaan kuin sotilaallisessa rivistössä runsas kokoelma erilaisia koreita kakkuja ja pienleivonnaisia, suurten kahvisammioiden, hyllyllä komeilevien viini- ja väkijuomapullojen sekä kauniisti kirjaillun hinnaston möllöttäessä seinustalla niiden takana. Yhtämittäisesti elämällisyyttä ja yleiseurooppalaista solidaarisuutta säihkyvä Café Šostakovitš oli yleensä arkisinkin hyvin suosittu, mutta sen keski-suuren kokoinen sali oli tänään kummallisen tyhjillään: jopa shakkipelipöydissä vallitsi ainoastaan yksi kiihkeä tahtojen taisto.

Ehdin juuri riisua hattuni ja kaulaliinani, kun tuttu tarjoilija asteli jo pöydälleni ja huomasi sillä lojuvan ohuen mustakantisen runokirjan. – Lermontovko se taas, vai mikä sen nimi oli, tämä kysäisi. Tarjoilija oli minua kolmisen vuotta nuorempi hyvin hoikka, keskipituinen mieshenkilö, josta en, kiusallista kyllä, uskaltanut ulkomuodon ja maneerien perusteella sanoa nimittääkö mieheksi vaiko pojaksi. Yhtä kiusallista oli epävarmuuteni senkin suhteen, mieltääkö häntä ystäväksi vaiko ei, sillä ystävyys liittyi mielessäni sellaisia velvoittavia kytköksiä – vaikka sitten kokonaan periaatteellisia – joihin en mielelläni sitoudu kevyin perustein. Tästä huolimatta oli selvää, että kyseinen nuorukainen

ilahtui säännöllisestä asiakkuudestani selvästi yli ammatinkuvansa ehdottomien vaatimusten, ja voisi sanoa, että ilahduin myös itse niistä lyhyistä, toisinaan omaa napakkaa syvyyttäänkin sisältäneistä rupatteluistamme, joita ehdimme käydä tilausrituaalien sekä joidenkin joutilaiden tuokioiden lomassa.

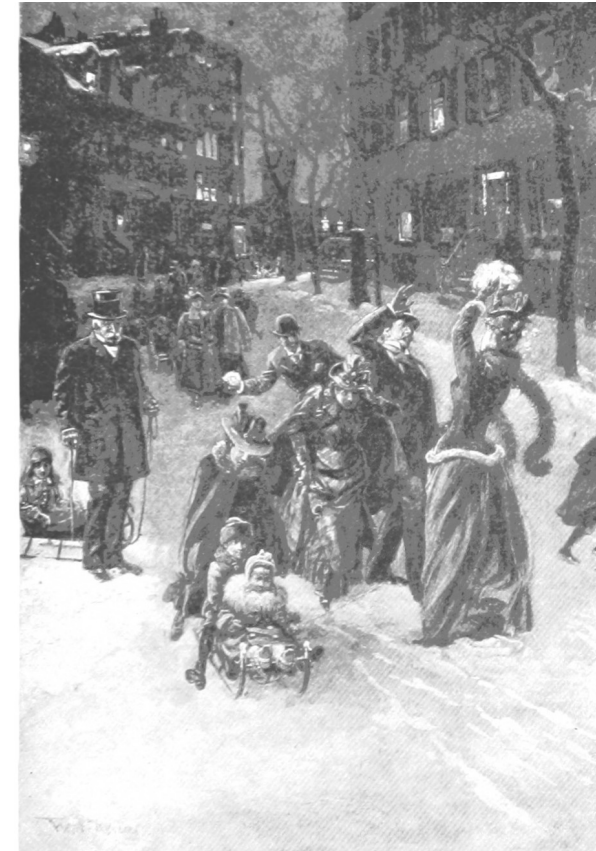
En totta puhuen tiennyt edes tarjoilijapojan (mennään nyt tällä sanavalinnalla) nimeä, mutta voin myöntää, että kunnioitin sitä vilpittöntä uteliaisuutta, jota hänen kysymyksissään – sillä hän keskusteli pääosin kysyen – aina ilmeni. Ne tapasivat koskea usein erityisesti juuri tällaisia nuhruisia kirjankuvatuksia, joita raahailin mukani aina silloinkin, kun en oikeasti malttanut edes avata niiden kansia. Juonen ynnä muiden pinnallisuuksien sijasta hän myös tyyppillisesti tiedusteli ensi sijassa kuhunkin teokseen upotettujen merkitystasojen kaltaisia puolia, mikä paljasti, että tarjoilijapojassa iti selvästi poikkeuksellisen lahjakas arvostelukyvyn omistaja, jos vielä pahasti kukkaansa puhkeamaton sellainen. Kenties juuri tässä piilikin se keskeinen epävarmuutta herättänyt seikka liittyen ystävyysiteiden solmimiseen tuohon toistuvaan kyseilyjään. Niin mahdottomia kuin varmat vastaukset nimittäin ovatkin, herättää tarkertuminen kyselemiseen minussa silloin aina tiettyä levottomuutta, jos kyselemiseen ei samanaikaisesti kytkeydy

jotain haasteellisuonteisia, tarpeen vaatiessa vaikka sitten hullunrohkeita-kin väitelauselmia. Sillä eihän ikuinen kyselijä haasta itseään koskaan mitenkään, vaan ainoastaan patistaa muita haastamaan itseään omaksi viihdykkeeseen – mikä olisi itsekäämpää! Ennen kuin mieleni olisikin ystävyys-suhteen suhteen siis tyyntä, tulisi tarjoilijapojan löytää yksittäisten totemustensa seasta ensin oma röyhkeä äänensä. Ennen kuin näin tapahtuisi, olisi vastakin kenties turvallisinta pitää sopivaa henkistä etäisyyttä.

– Niin meinaat varmaankin Lermontovia? Tosiin ei, sen ehdin loppuun jo muutama päivä sitten, tämä on Lauri Viitaa, jos vielä toistaiseksi laiskasti luettua, virkoin tarjoilijalle. – Oli tosin aivan erinomainen, se Lermontov siis, jos vain hiukan omalaatuinen noin rakenteeltaan. Ei lopulta oikeastaan romaani lainkaan, vaan enemmänkin tekstikoelma, mutta harvinaista kyllä osien summa, hyvinkin harvinaista..

– Jassoo, kuulosti kyllä mielenkiintoiselta kun kerroit siitä ne pari viime kertaa, oliko ne nyt ne irrallisuuden ja kohtaantumisen aiheet. Tuntuvat kauheen ajankohtaisilta vielä nykyäänkin, meilkin asiakkaat ovat juodessaan yhä useemmin kiinni vain näytöissään. Yhä harvempi jaksaa enää oikeen jutustella tälleen kasvotusten, hän sanoi sävyllä, josta aiheen ankeudesta huolimatta paistoi pirteys, muttei kuitenkaan hölmöille ominainen sellainen.

– Niin, toki kyseinen romaani liittyi osittain siihen oman aikansa venäläiseen kontekstiin sekä ristivetoon romanttisen alkukantaisuuden kaipuun ja kylmän, laskelmoivan modernismin välillä, mutta

kyyyllähän siitä joo voi vetää viivoja meidänkin aikaan. Latelin tarjoilijalle näin kuivakkaan vastauksen, josta en tiennyt itsekään oliko se kaukaa haettu tai jopa sarkastinen, sillä huomautus teoksen teemojen yhteneväisyydestä oman nykyaikamme kanssa oli periaatteessa täysin perusteltu. Samalla se tuntui kuitenkin myös liian ilmiselväl-

tä ollakseen täyden tunnustuksen arvoinen.

– Pitääpä miettiä jos sen lukisi joskus itsekin, ainakaan ei olis liian pitkä teos.

– Sitä se ei ainakaan ole, ei, tuhahdin takaisin lempeästi, tietäen hyvin ettei tarjoilija tulisi enää tämän jälkeen muistamaan koko teoksen olemassaoloa, mutta samalla suoden tunnustuksen sille, että hän tiesi tämän vallan hyvin itsekin.

– Mutta... Mitäpä saisi olla?

– Eipä mitään kummempia, jos vaikka kuuma maitokaakao ja konjakki. Mieli tekisi, mutta ei viitsi vetää irkkukahvia enää tähän aikaan, yöunet kärsivät.

– Se on hyvin hoksattu, pannaan tulemaan!

Tarjoilija hypsi keinahdellen matkoihinsa ja minä vuorostani, myönnettäköön että hiukan saamastani omasta rauhasta helpottuneena, jäin naputtelemaan kirjan kantta samalla tuijotellessa ulos talviselle kadulle, jossa katuvalot syttyivät rätisten ja pukivat yhä mustemmaksi tummenevaa maisemaa oudolla tavalla lämpimään tunnelmaan. Kenties luolamies sisälläni koki pimeyden keskeltä pilkistävän valon jollakin tapaa turvallisempaa, ansaitumpaa, kuin sisätilojen valopaljouden, liekö juuri jäänteinä muinaisilta esi-isiltämme, joille nuotiotulten hohde merkitsi suojaa pedoilta ja kylmältä. Huokaisin asteen melankolisesti, todeten mielessäni, että menneisyyden ratkaisemattomiin kysymyksiin liittyi niin vakavanlaatuinen paljouden on-

gelma, että se uhkaa tehdä usein minustakin pelkän ikuisen epävarman kyselijän.

Silloin tartuin tuohon alkukantaisten impulssieni estetisointiini, ja aloin hieman pohdiskella koko ajatteluni yhteyttä tietoon, sekä etenkin varmoihin väittämiin. Perustuihan nimittäin niin paljon siitä, minkä väitin tietäväni varmaksi, lopulta lähinnä jonkinlaiseen rationaalisuuden ylittävään uskoon. Mitään aidosti apriorista tietoa tuskin oli ainakaan olemassa, koska kaikki tietommehan on perustavaa johonkin sellaiseen, minkä olemme joskus havaiten vastaanottaneet.

Tuumin siten hieman itsetärkeästi, että informaatio muodostunee kahden erillisen, jos toisiinsa välttämättä (voisi jopa sanoa duofysiittisesti) kytketyn prosessin dialektisesta paritanssista: omien ja muiden havaintojen. Nämä havainnon kaksi tyyppiä sitoisivat toisiinsa puolestaan se karu tosiasia, että kaikki informaatio, mukaan lukien toisilta hankittu, välittyy yksilölle tämän omien havaintokokemusten kautta, näin sulautuen ja muokkautuen vastaamaan vastaanottajan ensisijassa yksilöllistä tulkintamaailmaa. Toki voisi väittää, että historian kaltaisten asioiden analyysiin voisi astella ennalta omaksutussa mielessä apiorisin oletuksin, mutta tosiasiaa kaikki tiedotahan ovat kuitenkin saaneet alkunsa jostakin vasta jälkikäteen tehdystä in-

hmillisesta tulkinnasta, näin vaikka noiden tulkintojen ketjut jatkuvatkin kauas: luultavasti yhtä kauas, kuin ihmisuvulla on ollut jokin ammainen elollinen esimuoto. Eikä etenkään tutkimustiedon uskottavuutta helpota sekään, että tietoa eri lähteiden pohjalta koostavat synteesit eivät koskaan toisinnassa entiteetteinä itse varsinaisia tutkimustietoja, vaan ainoastaan niiden pohjalta tehtyjä yleistäviä, ja monestikin puutteellisia, tulkintoja.

Jatkoin mietiskelyä, ottaen kiinni tuosta kyynisestä mielenjuolahduksesta.

– Mutta tästäkin huolimatta tiede on nähdäkseni jatkanut voittokulkuaan, ja sikäläkin kun sitä ulkoa (yleensä surkein syin) tai sisältäpäin (yleensä perustelluin syin) arvostellaan, vaihtoehtojen puutteessa usko tieteeseen on jäänyt elämään eräänlaisena modernin maailmankuvan homehtuneena tukilankkana. Näin siksi, että tiede ominaisluonteensa mukaisesti on kunakin aikana ollut pöyhkeän itsevarma asettamansa maailmankuvan oikeellisuudesta, ja uuden tiedon kertyessä tullut samalla joka kerta nolatuksi perustuksiaan myöten. Jos tieteen puutarhassa onkin joskus kasvanut oikean tiedon hedelmä, on Thomas Kuhn -niminen käärme popsunut sen suihinsa jo monen monta kertaa erinomaisella ruokahalulla..

Aloin jo hieman kaipailemaan kahvia ja konjakkiani, mutta tiskin suuntaan

kuikuiltua käännyn takaisin ikkunaan päin leualla nyrkkiin nojaten. Vaivuin samalla lievään transsiin ja tuijottelin pehmoisen melankolisena ulkona piirtyvää lumihuutaleiden balettiesitystä, jota katulamppujen sekä lukemattomien valaistujen ikkunoiden rivistöt koristivat kuin loistetta kajastava yleisö, edessään syvää pimeyttä hehkuva estradi. Jatkoin sitten aiempaa pohdiske luani. – Koska tiede, ja lopulta itse tieto, ovat todellisuuden määreinä niin epävarmoja, tulisi jokaisen kenties enemmän uskomon johonkin korkeampaa metafysiikan lajia edustavaan valheeseen, jolla uskotella itselleen, että luonteeltaan täysin tuntemattomalla ja ennakoimattomalla todellisuudella olisi edes jokin ihmismieleen mahtuva ontologinen perusta. Tällaisista valheista ilmeisimmät olisivat kenties usko Jumalaan tai edistykseen..

Katselin kadun näkymää, mutten varsinaisesti rekisteröinyt mitään tiedollista, ja hetken ajaksi myös pohdintani katosivat sameaan ajatuksettomuuteen. Sitten säpsähdin hereille, ja jatkoin mielessäni tyynesti todeten.

– Tosin usko Jumalaan on valheena sikäli huonolaatuinen, että se kaikista todennäköisimmin ei ole valhe ollenkaan, sillä vain ihmisjärjelle epäuskottava teoria voi vastata todellisuutta uskottavasti. Edistysajattelu sen sijaan jäänee kaikista todennäköisimmin tyhjän päälle, sillä usko johonkin tulevaan on pohjimmiltaan hylkäämisen meta-

fysiikkaa, todellisuutta koskevan nihilismin äärimmäisin muoto. Sehän ylpeänä nimittäin hylkää olemassaolevan jonkin sellaisen alttarille, jota mil-lään mitattavalla tavalla ei voi väittää olemassaolevaksi, ainakaan ilman että nettoaa hullun mainetta!

Mutta pyhittää todellisuuden herkän rihmaston liimaksi sitten Jumalan, edistyksen, dialektisen materialismin taikka jonkin muun hienon merkitysrakenteen (jotka kummallisesti tuntuivat yleensä oletettavan ihmissuvun koh-talot erilleen muusta luomakunnasta), niin pyhyiden ilmentymäksi herkistetyssä ympäristössä ihminen kirjaimellisesti köyttyy ahdistuksiinsa, joita eri käsitykset pyhyiden loukkaamisesta kiristävät. Mukavuudenhaluisesti nurkkakuntaisuuteen tyytyvä – kenties halajavakin – henkilö tuskin kokee tällaista olemisen tilaa ongelmalliseksi, ja näille vähään tyytyjille köy-sien nyörit voivat tuntua iholla jopa pehmeältä kuin silkki. Mutta kaikille ei kykyä pyyhyyden aistimiseen ole liioin suotu, onpa sitten syynä näiden sairaalloinen uteliaisuus, luontainen uskon puute taikka kertakaikkisen tekopyhyän ympäristön vieroittava vaikutus, ja tällaisten henkilöiden iholla köysien puristus tuntuu kireänä ja haavautuneena vielä irrottuaakin. Mutta kuitenkin... Kaikki nämä pakenijat haaveissaan silti kaipaavat köy-sien otteeseen, koska paineen puute iholla polttaa lopulta pahemmin kuin pyhyyksien tiukka puristus.

Ehdin näine ajatuksineni tuohtua itse-riittoisesti jo itseeni näin itserakkaasta korkealentoisuudesta, kun tarjoilijapoika kantoi eteeni tilaamani juomat. Lievästi hölmistyneenä nyökkäsin kiitoksena ja aloin kaivella taskustani lompakkoa, kun tämä tokaisten ajatteli tahallaan ääneen:

– Muuten mietin, siis vaan kaikkien näiden meidän juttelujen jälkeen, et eikö ihmiset ole kans toisaalta jotenkin vähän hassuja, kun ne koittavat löytää asioihin vastauksia kans silloin, kun ne kysymykset on muuttuneet liian laajoiksi, tai siis hajonneet jotenkin liian

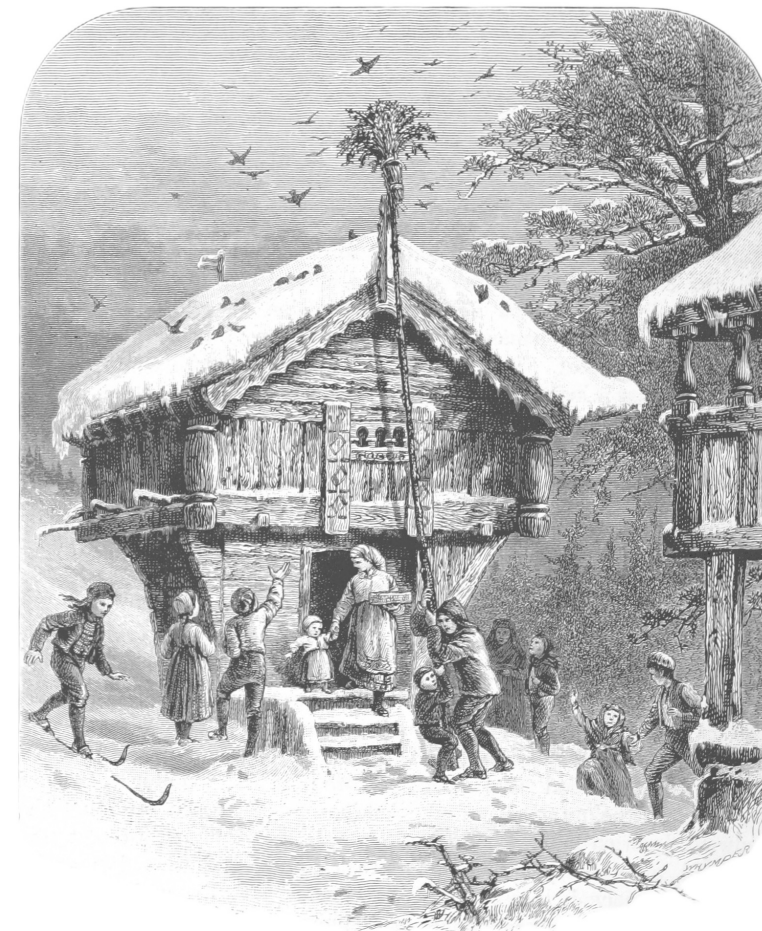
monimutkaisiksi, et ne olis enää järkevästi vastattavissa?

Katsoin häntä useita sekunteja tympeällä ilmeellä, mutta samalla silmät tahattomasti apposelleen repeytyneinä. – Kyllä vain... Luulen että olet aivan oikeassa, vastasin napakan eleettömästi, ja tarjoilijapoika lipui lempeä virne kasvoillaan palvelemaan muuta asiakaskuntaa. Nyrkki poskea vasten nojaillen aloin omasta puolestani hämentää velttoin elein hohkaten höyryvää kaakaotani. Luotuani vielä tarjoilijan perään yhden ärsyyntyneen silmäyksen käännyn lopulta naukkaise-

maan konjakkilasini puolityhjilleen ja tuhahdin sitten narkastyneesti:

– Mokokakin retku, meni voittamaan väittelyn..

Matias Holm

Runoja

Vuksin kalevala

Kronikkaan kirjoittellemme
vuksisyksyy viettänemme
monenmonta muistelo
mielessämme miettinemme

tutorien tukemana
uudet jutut oppineina
hauskanpidon havainneena
nauraneena laulaleena

portfoliio pusertavat
mummojansa muistelevat
esseen kanssa ahertavat
digi-a:nkin kukistavat

dommassa ja dildiksessä
suomenlinnas vaatteet veessä
laulukirjas laulu E:stä
approillakin monen eestä

vuksipisteet vikittelee
jäkeen juosta jolkottelee
tulijuomaan tuuperruimme
läpilaulun laulelimme

vältettynä vuksirutto
turunlinna tutkittuna
vuoden vaiheet viikattuna
vuksirisselt vujunviettoon

janokkaassa juorut raikaa
kiviseinistä ne kaikaa
tulokkaille tuo kuin taikaa
kronoksessa viettää aikaa

Siiri Kallionpää

Läpi kadun sateisen
korkeuksiin Klussen yhteisen
pilkun jälkeen, kotiin jälleen
päivä siinä Kronoslaisen

Muinoin heilutti Kronos avaimiaan
uuden viidenteen kivuttuaan
diskoon tanssiin, juomaan sassiin
kotoiseen Klusteriin laulamaan

Fuksille nuorelle tutorilta viisaalta
aarteita löytyy klusterilta
kulho jallua, volgalle laulua
kandiinkin neuvoa seminaarilta

Siniseen haalariin he ompelevat
Kronoksen rakkauden punovat
Thirstyn merkin, HOL:in tiimalasin
liimaa tarkoin karttavat

Läpi kadun sateisen
korkeuksiin Klussen yhteisen
pilkun jälkeen, kotiin jälleen
aamulla luento Kronoslaisen

Juomat uudella joivat omansa
risseltä ostetut pullonsa
laulut kaikui, säkeistöil hassuil
suuressa salissa Alinansa

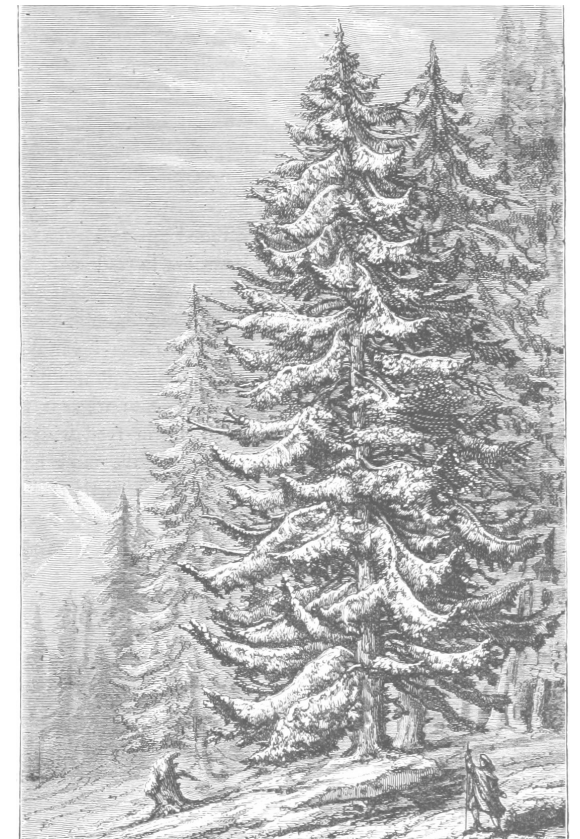
Hyyn velat korkeina
senttiäkään ei rahoina
tieto levisi, kauhu valtasi
talot meidän pantteina

Ensin portit vesi ja kusi
sitten söi tilat velkoihin susi
OH enää, eikä pitkään
tuumii pienoinen fuksi

Klusteri nousee ylitse kadun
opiskelijat huutaa ylitse väen pauhun
sitsit sekä pikkujoulut, vujut sekä
vappuilut
monet on menot arvon muistelun

Läpi kadun pimeään
korkeuksiin klussen tyhjän
pilkun jälkeen, kotiin jälleen
kerran vielä viimeisen tämän

Visa Sipilä

Kultainen vanhuus

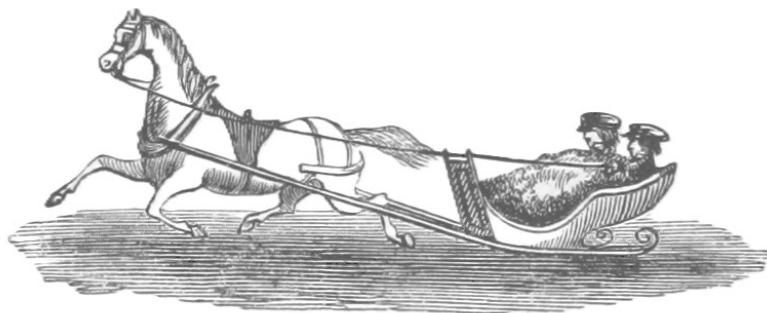
Elo tää on nykyajan raskaanpuoleista
Täytyy ainaisista pirun rahahuolista
Reikiintynytkin on kiireen lyijyluodeista
Ynnä hutiin ammutuista rakkausnuolista

Vaik nuori vielä oonkin kikkarainen, kiharainen
Maneerissain takkuu, lailla tukkani kun jakkuun
Elon merkityksen haku sieluun asti sattuu
Siks mä ikälopuksi jo haikailen

Se ois sitä perin ihaninta vanhuusaikaa
Pänttäisin en enää oppia
Ei ois enää tätä kamalinta nuoruusaikaa
Kerää niska limas noppia
Eikä oisi enää kärsittävä nuoruusaikaa
Jossa hermot stressiin kärventyy
Kaipaen tuota kultaisinta vanhuusaikaa
Silloin huoletkin pois ikääntyy

Nuorten tulis kantaa ottaa vastaan, puolesta
Vaik ois kaikki mielipiteet peräsuolesta,
Joukkovoimin rynnii läpi lasikatoista
Tyynyt märiks itkee maailman joka huolesta

Ei ryppyisenä tarvis enää rämpii noita soita
Uutisetkaan tuskin saisi kodissani soida
Mä päivät leivällein vain pinoo voisin silakoita
Näin ilakoida aion — huokailen

Kyllä kultaisinta olis mulla vanhuusaika
Kamuin kera sumpit hörppisin
Taa ois jäänyt monen huolen murheen nuoruusaika
Irrallisin, hikkynörttisin
Eikä oisi lainkaan puutteellista vanhuusaika
Syöksyin kiidän maailmaa tutkimaan
Toista on tää puutelistan nuoruusaika
Työkkäriissä joudun hutkimaan

Ei hulluks tullut maailma kuule järkipuhetta
Tai kaunoisinkaan sisin piekse pintakudetta
Ei lampaat mielenterveydenkään ole luteitta
Lain julkihuolet nuorten voinnin perään sudetta

Ei vaivaisena vaivoi noita enää kärsi kärsii
Lempilevyn pintaa neulanterä vainen järsii
Raikais raju rokki-schlager, auki tirskeis multa lager
“Yhtä kylmä niin kuin aina ennenkin...”

Niin ois perinjuurin lystikästä vanhuusaika
Tunnit kaikkeen vihdoon riittävät
Paljon leppoisampaa kuin tää hiton nuoruusaika
Pärjäämisen paineet hirttävät
Eikä omatuntoo nakertais kuin nuoruusaikana
Ylläpitoon suhteet kaatuvat
Oisi ystävyyskin hallitavaa vanhuusaikana
Puolet tutuist kun jo maatuvat

Vuodet kaukaiset nuo
tuulen vapauden suo
sieluun nuoreen valon luo
Oisi kultaisinta vanhuusaika tuo

Matias Holm

Kronoskooppi

Sää kylmenee, päivät pitenevät, kurssitehtävät kasaantuvat, kaamosmasennus koputtaa jälleen oveen ja kaiken kukkuraksi joululahjojakin täytyy jo alkaa miettiä. Mitäköhän antaisitkaan sille kaverille tai sukulaiselle, joka on jo ostanut itselleen kaiken, mitä tulee ikinä tarvitsemaan tai haluamaan? Kronoksen kaikkitietävä oraakkeli ei ehkä tiedä vastausta juuri tuohon kysymykseen, mutta tämän joululomateemaisen Kronoskoopin myötä saat ehkä muita hyödyllisiä neuvoja seuraavalle noin kuukauden pituiselle jaksolle.

Oinas (21.3.-20.4.)

Joulun ja uudenvuoden aika on perinteisesti ollut itsetutkiskelun ja tavoitteiden asettamisen aikaa. Ihmiset miettivät, keitä he ovat, keneksi haluavat seuraavan vuoden aikana tulla ja miten tämän voi saavuttaa. Uusi vuosi tuntuu puhtaalta pohjalta, jolta voi aloittaa rakentaa tulevaisuuden minää. Todellisuudessa tammikuun ensimmäinen on normaali päivä siinä missä muutkin, eikä siihen tarvitse odottaa, jotta voisi aloittaa elämänsä parantamisen, ja uudenvuodenlupaukset ovat turhia, ellei niitä jaksaa noudattaa koko vuoden ajan. Älä siis odota uuteen vuoteen, vaan aloita haluamasi prosessi jo nyt.

Härkä (21.4.-20.5.)

Näin alkutalvella löhöilyloma, jossa ainoa liikunta tapahtuu sängyn ja sohvan välillä, saattaa kuulostaa erittäin lupaavalta. Valitettavasti täytyy sanoa, että kuukauden löhöilyllä ei ole ehkä yhtä suurta palauttavaa vaikutusta, kun saatat luulla. Äitini sanoi aina, että paras tauko on tehtävän vaihtaminen, ja olen nyt hänen kanssaan samaa mieltä. Valitse jokin projekti tai harrastus, jossa käytät eri osaa aivoistasi kuin opiskelussa, tai jossa ei tarvitse käyttää aivoja olenkaan. Mielesi palautuu paljon paremmin tästä kuin tv:n katsomisesta päivät pitkät.

Kaksoset (21.5.-21.6.)

Tunnetko sen? Nimittäin sen yhden tehtävän, joka kummittelee sinua joka päivä Moodlen syövereissä odottaen, kunnes vihdoinkin ryhdistäydyt ja teet sen. Onko se kenties joku onneton 2. periodin kurssitehtävä, johon sinulla ei jäänyt aikaa? Pitkäaikaisempi projekti, jota olet vältellyt koko syksyn, koska muut deadlinet olivat aikaisemmin? Vai onko jokin Marjiksens essee jäänyt jopa moneksi vuodeksi painamaan omaatuntoasi? Joululomalla sinulla ei ole mitään perusteita olla tekemättä sitä juuri nyt. Tulevaisuuden minäsi kiittää sinua varmasti!

Rapu (22.6.-22.7.)

Usein vuodenvaihteessa on tapana katsoa taaksepäin ja muistella kulunutta vuotta. Mitä olet saanut tänä vuonna aikaan? Mistä olet ylpeä? Miten olet muuttunut? Vuosi on pitkä aika, johon mahtuu monia mullistuksia ja saavutuksia. Yritä kuvailla vuottasi mahdollisimman tarkasti ja tuoda mieleesi jokainen yksityiskohta. Muistelulla voimme keskittyä positiivisiin asioihin, jotka olemme kenties unohtaneet.

Leijona (23.7.-22.8.)

Joululomalla aiemmin laiminlyödyt tunteet usein purkautuvat. Kun vapaa-aikaa on enemmän, saatamme katsoa syvemmälle itsemme sisään ja avata sinne patoutuneita tunteita. Jo omilleen muuttaneet viettävät myös enemmän aikaa perheidensä kanssa. Älä sulje näitä tunteita heti takaisin itseesi, vaan tutki niitä. Mistä ne perin pohjin tulivat? Voiko niitä jotenkin helpottaa? Älä anna niiden painaa enää mieltäsi, vaan käytä lomalla aikaa niiden selvittämiseen.

Neitsyt (23.8.-22.9.)

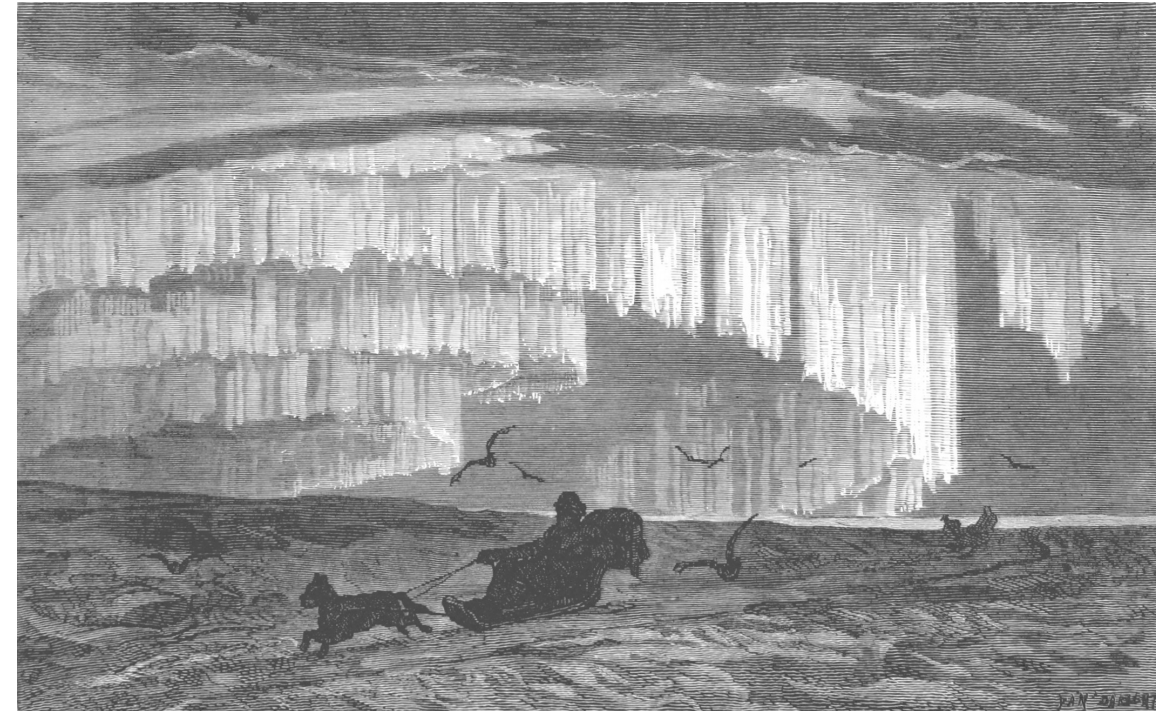
Eikö joulupyhillä ole enää samaa loistoa kuin aikaisemmin? Lapset odottavat niitä usein paljon innokkaammin kuin aikuiset. Ehkä se liittyy siihen, että heidän vanhempansa pitivät huolta perinteiden noudattamisesta. Älä päästä niistä irti nyt, vaikkei kukaan olekaan päättämässä, että tänään leivotaan pipareita tai mennään pulkkamäkeen. Päinvastoin, nyt voit itse päättää, milloin mitkään aktiviteetit tapahtuvat! Voit jopa kutsua porukan koolle tekemään joulutorttuja tai koristelemaan kuusta. Sesongin loisto ei ole kiinni iästä, vaan siitä, kuinka monta lumiukkoa tai enkeliä ehdit tehdä lomalla.

Vaaka (23.9.-22.10.)

Milloin olet viimeksi muuttanut jotain asunnossasi tai huoneessasi? Hankkinut uusia koristeita (tai huonekaluja, jos budjetti sallii)? Muuttanut järjestystä? Tuoreen tuntuksessa ympäristössä ajatukset alkavat myös virtaamaan paremmin. Ehkä asuntosi ei tarvitse muutosta, mutta olet pitkään halunnut kokeilla jotain uutta ulkonäkösi kanssa. Nyt on juuri oikea aika varata se kampaamoai-ka, josta olet pitkään unelmoinut.

Skorpion (23.20.-22.11.)

Tähän aikaan vuodesta stressi on kovin yleistä. Mieti, mikä sinua stressaa. Oletko valmis käyttämään lisää energiaasi tähän ensi vuonna? Vai voiko tämän asian jättää pois tai korvata jollakin muulla, joka miellyttää sinua enemmän? Laita prioriteettisi järjestykseen ja päätä, mihin asioihin voisit kohdentaa aikaasi enemmän.

Jousimies (23.11.-22.12.)

Alkaako joulufilistely jo ärsyttää? Kuoleeko pieni palanen sielustasi joka kerta, kun kaupassa soi joululaulu? Onko kapitalistisen systeemin hinku laittaa joulu-tuotteet esille jo lokakuussa käännäyttänyt sinut palavaksi sosialistiksi? Noh, ehkä he eivät vain filistele talvea oikein. Siihen kuuluu muutakin kuin jouluvaloja ja monta kymmentä vuotta vanhoja ylisoiutettuja lauluja. Ehkä sielusi kaipaa jotain muuta joulu-tammikuun pyhää, tai pääset parhaiten mukavalle tuulelle vain käpristymällä monen peittokerroksen alle villasukat jalassa, kaakao käsissä ja tuoksukynttilä sytytettynä.

Kauris (22.12.-19.1.)

Hyvää varhaista syntymäpäivää, Kauris! Ymmärrän, että syntymäpäivän vietto näin lähellä joulupyhiä ei ole aina ollut kivaa. Saat usein tyytyä yhdistettyyn syntymäpäivä- ja joululahjaan, eikä monella ole aikaa juhlia sinua kaiken joulu-huuman keskellä. Löydä kuitenkin aikaa itsellesi nyt joululomalla. Hanki itsellesi lahjoja, hemmottele itseäsi (budjettiin sopivilla keinoilla), tee hyvää ruokaa ja nauti lomailusta. Kuka sanoi, ettei synttäreitä voisi juhlia kokonaisen kuukauden?

Vesimies (20.1.-19.2.)

Joulusezonkina erilaiset juhlat, perhetapaamiset ja kaverien kanssa hengailut ovat yleisiä, ja tulet tapaamaan ihmisiä, joita et ole nähnyt pitkään aikaan. On myös ihmisiä, joita olisit halunnut tavata, mutta se ei syystä tai toisesta onnistu. Yritä kuitenkin puhua heille edes puhelimitse tai viestien kautta ja kertoa heille, että sinulla on heitä ikävä. He varmasti ilahtuvat, kun saavat kuulla sinulta.

Kalat (20.2.-20.3.)

Vujuihin ja loman alkuun mennessä moni meistä on erittäin loppuun palanut. Kenties ajattelet, että nyt voisi tehdä jotain ei-akateemista, jota et ehtinyt tehdä lukukauden aikana, kuten asunnon syväpuhdistus tai liikuntaharrastuksen aloittaminen. On aika luopua käsityksestä, että jokin produktiivinen puuha on ainoa hyvä tapa viettää aikaa, erityisesti lomalla. Loman tarkoitus on palautua, jotta tammikuussa jaksaa sitten paremmin, eikä lisätä omalle to do -listalle vielä lisää hommaa. Hengitä, nuku, vietä aikaa läheistesi kanssa.

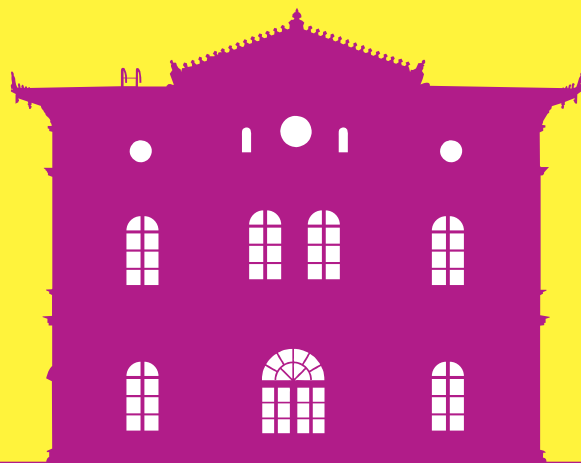

Puuhapalsta

Vuotesi 2026

Tämä vuosi oli nyt tässä, mikä tarkoittaa mitä otollisinta aikaa ennustaa seuraavaa! Alitajuntasi tietää, minne päin olet menossa. Ensimmäiset viisi löytääsi sanaa kuvastavat sitä, mitä sinulle on luvassa ensi vuonna.

G	Q	H	V	N	G	N	W	T	K	W	C	I	G	T	Q	M	I	O
D	X	R	G	W	V	Z	H	K	P	K	P	H	U	R	M	D	N	T
Q	L	O	C	K	E	D	I	N	D	I	Z	L	D	A	A	T	S	C
K	M	E	S	V	U	E	W	D	Z	P	Z	V	E	G	T	U	P	M
S	U	P	K	T	E	K	F	L	L	S	B	F	I	E	K	T	I	R
E	R	A	K	K	A	U	S	P	D	Y	W	S	P	D	A	K	R	W
K	U	Y	R	I	K	K	A	U	S	G	M	B	X	I	I	I	A	O
G	M	E	N	E	S	T	Y	S	Q	P	P	U	K	A	L	M	A	R
I	W	Z	H	O	T	T	I	S	C	Y	Y	Y	Q	K	U	U	T	L
K	A	H	E	N	K	I	L	O	N	S	I	I	K	A	C	S	I	D
A	K	A	T	E	E	M	I	N	E	N	A	S	E	O	I	T	O	W
K	L	Z	Z	I	T	S	E	T	U	T	K	I	S	K	E	L	U	I
R	M	E	D	Y	D	B	F	D	W	O	X	X	E	T	X	I	S	D
O	G	L	O	W	U	P	E	B	A	I	L	U	T	C	G	H	A	E
I	W	H	A	N	K	I	S	E	T	A	T	U	O	I	N	T	I	M
S	U	Q	T	J	N	K	Q	B	S	W	M	M	W	A	O	L	M	T
O	J	A	R	J	E	S	T	O	T	O	I	M	I	N	T	A	H	Y
S	C	S	Z	J	S	H	H	Y	K	Y	I	J	W	G	Q	Z	R	O
F	H	J	K	I	S	S	A	S	Z	Z	K	F	P	D	A	F	F	M

VANTAAN KAUPUNGINMUSEO 40 VUOTTA

- Håkansböleen avataan uusi **kartanomuseo**
- Tikkurilan vanhalla asemalla avataan **pysyvä näyttely** kaupungin 10 000-vuotisesta historiasta

**Vantaan
kaupunginmuseo**

Seuraa museon
juhlavuoden 2026 tapahtumia
vantaankaupunginmuseo.fi
ja **hakansbolenkartano.fi**